

A bohócforradalom bukása

2013 szeptember 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az Alkotmánybíróságnak nincs humorérzéke, de az is lehet, hogy túlságosan kifinomult a bírák ízlése a nevetet?nek szánt m?fajok terén, mindenesetre a taláros testület jeles képvisel?it nem hatotta meg a bohócforradalomnak nevezett cs?dület szellemisége, a gúny eszközeivel megjelenített érdekérvényesítési kísérlet.

Az Alkotmánybíróság piros orr, festett arc és viccesnek szánt felhangok nélkül hirdetett ítéletet a kordedvezményes szolgálati nyugdíjak megszüntetésével kapcsolatos beadványok ügyében. Kimondta, hogy a 2011 novemberében elfogadott törvény az alkotmányos elveknek megfelelt, tehát jogszerű volt. (Öt alkotmánybíró különvéleményt fogalmazott meg, szerintük ez az alkotmányosság és jogszerűség nem igazán egyértelmű, de a többség másként döntött.)

A törvény tehát alkotmányos és jogos, az igazságos volta azonban a közvéleményt is megosztotta annak idején, nem csak az AB-t mostanság. A döntés elsősorban a rendőroket, katonákat és töltoakat érintette, mert elírta, hogy akik kordedvezménnyel mentek nyugdíjba, és 57 évesnél fiatalabbak, azok vagy reaktiválják magukat, vagy a járandóságukból jövedelemadókat fizetnek. Ez ma teljesen ésszerűnek tetszik, két évvel ezelőt nem volt az, igaz, nem is így hangzott.

A megbántott rendvédelmiök azt hangoztatták, hogy a kormány a szerzett jogaitól akarja megfosztani őket, márpedig ők azon ígérettel kezdték annak idején a pályát, hogy 25 év szolgálati idő után beléphetnek a békés öregkorba, azaz nyugállományba vonulhatnak. Ez a többségük esetében a 43. életév betöltését jelentette, de például a katonai középiskolások már 39 évesen kérhették az öregségi nyugdíjat.

El akarják venni a szerzett jogokat, visszamenőleges döntéseket hoz a kormány – harsogott a tiltakozók kórusa, s bizonyos kívülállók is úgy érezték, hogy a kétharmad erőből megrövidítheti a rendvédelmiök veteránjait. Amikor Orbán Viktor elejtette azt a félmondatot, hogy „ne bohóckodjunk”, ugyanis nem a nyugdíjak megvonásáról volt szó, a tiltakozókban még magasabbra izzott az önérzet lángja, és bohócforradalmárokká minősítették magukat. A piros gömborokkal a miniszterelnök érzéketlenségére és cinizmusára akartak utalni, hisz milyen vezet az, aki a nép fiainak kéréseit bohóckodásnak nevezi?

A lakosság jelentős része rokonszenvezett a bohócforradalom követeléseivel, annak ellenére is, hogy igazságérzetüket erősen sértette, hogy erejük teljében lévő, legszebb (többnyire) férfikorukat élő emberek nyugdíjba mennek, de a szerzett jog mégiscsak egyfajta társadalmilag elfogadott kiváltság. Kevésbé tetszett már, hogy az ország nehéz gazdasági állapotában egy inaktív réteg jelentős bevételekhez jut, mi több, harsányan lobbizik is érte, holott a valódi szolidaritás az lett volna, ha nem követelöznek, hanem megegyezésre törnek. S még kevésbé tetszettek a közvéleménynek a rendvédelmiök agresszív módszerei, hogy elfoglalták az Országház lépcsőit, ők, akiknek védelmezniük kellett volna az épületet. Őket kellett volna a tévészékházhoz küldeni 2006 őszén, jutott eszébe sokaknak, azt látva, hogy a fegyveres testületek tagjai szórakoznak a nemzet legfontosabb

középületének bejáratát lezárva. Együtt éreztek az emberek a rendvédelmi dolgozókkal, némi fenntartásokkal. A kormány kommunikációja akkor is, mint oly sok más esetben, cs?döt mondott. Ugyanis a nagy hangzavarban elsiklott egy alapvet? információ, jelesen az, hogy szó nincs a nyugdíjak elvételér?l, a járandóságok megvonásáról, csak éppen jövedelemadót kell fizetni bel?le, magyarul: aki munka nélkül közpénzb?l részesül, az vegye ki a közteherviselésb?l is a részét.

A magyar rendek ragaszkodtak az adómentességükhöz mint szerzett jogukhoz. De ?k legalább életüket és vérüket ajánlották fel helyette.

Ugró Miklós - mno.hu

Ajánló